

ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), bredte han Armene ud til et stort Favn-tag og sagde: lad os kun samles allesammen, Højre, Moderate og Reformpartiet, alle de, der ville noget andet end de Radikale og Socialdemokraterne. Lad os se bort fra det, som skiller os, og se at danne et stort Samlingsparti paa Forsvarssagens Omraade. Endvidere sagde den højtærede Minister: Ganske vist vilde Spørgsmaalet blive et Kabinetsspørgsmaal for ham, men det er ikke et Kabinetsspørgsmaal. Det er jo saadan, at hvis Regeringens Forslag om et Par Dage forkastes, saa gaar Ministeriet ikke, og Rigsdagen opløses heller ikke. Den bliver inde, indtil Arbejdet er tilendebragt, og saa gaar man først ud til Vælgerne. Det er altsaa endnu ikke noget Kabinetsspørgsmaal, og jeg kan skønne, at naar Valgene ere ovre, og den nye Rigsdag træder sammen, og den ogsaa forkaster Regeringsforslaget, saa er det endnu ikke noget Kabinetsspørgsmaal, for saa er der Folkeafstemningen. Først naar den gaar Regeringen imod, træder denne tilbage. Saadan ser det ud med Parlamentarismen, saa vidt jeg kan se, og dog synes jeg, at den højtærede Forsvarsminister taler om Parlamentarisme herhjemme.

Jeg synes, det er mærkeligt, at vi her faa at vide, at til Trods for, at der er Uoverensstemmelse mellem Regeringen og det Parti, der følger det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), skulle de dog gaa i Fællesskab til Valg. Det er jo dog ikke Bagateller, det drejer sig om. Den højtærede Forsvarsminister sagde i Gaar, at hvis vi ikke fik et Forsvar om København, hvis vi ikke fik de fremskudte Forter, vilde en Fjende „paa den sikreste og letteste Maade kunne tilintetgøre det hele Kyst- og Neutralitetsforsvar ved at bemægtige sig Hærens Basis. Derved vilde dens Livsaare være overskaaren og hele Forsvaret være umuliggjort fra første Færd.“ Men det vilde jo være det frygteligste, der kunde ske, hvis det virkelig passer, hvad den højtærede Forsvarsminister, der erklærer, at han i den Stilling, han har faaet nu, ser klarere end tidligere, siger, hvis han har Ret i, at saafremt vi ikke faa Københavns Landbefæstning, ville de Ulykker ske, som han har afmalet, hvis det passer, som han siger: „at Regeringen betragter det som værende af væsentlig og afgørende Betydning for vor hele internationale Stilling, at vi gennemføre en Forsvarsplan i det væsentlige overensstemmende med den af Regeringen foreslaaede, idet jeg ikke tror, at vor Neutralitet ellers

vil blive erkendt for at være ligelig til alle Sider“. Vi kunne dog være klare over, at det frygteligste, der kan ske, vilde være at føre en mistænkelig Politik som i 1807, saa det ene Land skal kunne sige: I ruste mod os til Fordel for en anden. Og det siger den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister vil ske, hvis ikke hans Forslag vedtages. Saa kommer det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), han støtter sig til Forsvarskommissionens Flertals Betænkning og siger: hvis vi befæste København til Landsiden, saa vil det være en Fare mere end en Betyggelse for vort Lands Udelelighed og Selvstændighed. Det er jo dog Maaden, hvorpaa vort Lands Selvstændighed skal betrygges, som er de to imellem. Det er det allervæsentligste i det hele. Forsvarsministeren erkender i sine Udtalelser, at hvis hans Forslag ikke vedtages, ligger deri den største Fare for vort Land, medens det ærede Medlem fra Ringkøbing holder sig til, hvad Reformpartiet har sagt, og hvad for øvrigt ogsaa den nuværende Indenrigsminister mente i Forsvarskommissionen, og siger: „hvis vi befæste København til Landsiden, er det den allerstørste Fare for vor Lands Selvstændighed. Det vilde være umuligt for os, de fremskudte Forter vilde blive saa dyre; hvis de skulde anlægges, var det en Fare for vort Lands Selvstændighed. Men til Trods for, at der er en saa væsentlig Uoverensstemmelse mellem disse to, siger den højtærede Forsvarsminister: Forsvarssagen er den store Sag, vi gaa til Valg paa, Vælgerne skulle dømme, men til Trods for, at der er saa vid Forskel i Opfattelsen af Maaden, hvorpaa Landets Selvstændighed skal sikres, se vi bort fra denne Forskel paa Valgdagen, for ganske vist, Forsvarssagen er stor, og Maaden, hvorpaa den skal ordnes, er vigtig, men det er endnu vigtigere, at vi kunne bevare Magten, derfor slutte vi os sammen og søge at faa Hjælp fra Højre, hvor der er Vanskeligheder, og at faa Hjælp fra Reformpartiet, hvor der er Vanskeligheder, og Reformpartiet hjælper Højre og de Moderate, hvor det tiltrænges, og saa se vi bort fra, at det mulig gaar ud over de Forslag, der ere saa betydelige, som den højtærede Forsvarsminister udtaler. Nej, hvis der var Mening i det, sagde den højtærede Forsvarsminister: vi gaa til Valg, og jeg kan da ikke lade nogen af mine Folk blandt Vælgerne stemme for en Mand, der vil gennemføre et Forslag, der betyder, at vort Land bliver ødelagt, hvis vi komme i Krig. Jeg